

LATAK ISTVÁN

KÉSEI ÜZENET

Hogyha testedet szaggatják a vágyak,
Ki nyit neked itt virágos nászágyat?
Ibolyaszemű, sápadt árnyék üldöz,
Igéri buján, ami neked üdvös.
Nem ördög s angyal. Kései üzenet.
Eztán tréfálhat falevél is veled.
Szürkül a napod, be hamar alkonyul.
Titkokkal vívtál, te maradtál alul.
Botor lépteid kongnak a sötétben.
Szomjad megéget. Tán ihatnál. S mért nem?
Tisztaság hív most, vedd szép álompárnád.
Nem jön vigalom, bárhogyan is várnád.
Sáros aszfaltok bálványá intett csak.
A Ma már kihunyt, marad az egy Holnap...

TÉLI HAJNAL

Kint a holdfénytől
fehéren ég a hó.
Bent a szobában
vakxi homály gubbaszt.
Az ablak előtt
fagytól ropognak a fák,
a dermedt derengés
minden résen behatol.
Az ól ajtajában
kakas virraszt
álmos tyúkjai fölött.
Nem lép a hóba,
csak néha kemény kukorékolással
adja tudtul
a medvén lomha világnak:
ébredjetek hát!
Az ébresztőórák régen szólnak,
a szomszédságban autóbuszok
[zuhognak.
Hajnal van s a nap
távoli kacajától
mégiscsak megvirrad
és sárgapiros lesz
a házak teteje,
meg a ropogós,
megsüppedt hó.

MINT A GYÓGYULÓ BETEG

Bukfencet vető szépség
egy kizöldült fa
vagy bokrocska.
A tavasz tört be
ferde sugarakkal
és kótyagossá vált
a télen szeliden
számokat sorakoztató
illedelmes, kultúrált irodavirág.
Mint a gyógyuló beteg
issza a világ megújult
színeit, formáit.
Megint megbámulja:
kiszügyekben
végtelen csodák sziporkáznak.
Egy rövidnadrágos kistű
úgy szaladgál
az új fűvön,
mint valaha a barlangból
napvilágra kibújt,
nehezen teletől őseember.